

Viața un mister ciclic

- **Motto:** “Viața nu e o problemă care trebuie rezolvată, ci un mister care trebuie trăit”

Gandhi

Mircea Sârbu

Decembrie 2025

Cuprins

Viața un dar recâștigat	3
Noi suntem autorii scenariului vieții.....	4
Teoria lui Rudolf Steiner despre viața între vieți	4
Teoria lui Martinus despre viața între vieți	13
Reîncarnarea.....	14
Raiul și iadul.....	16
Cine sunt autorii scenariului următoarei vieți?	17
Viața e un mister ciclic	19
Omul e o scânteie Divină	19

Viața un dar recâștigat

Dacă la prima vedere acest subtitlu ar părea cam deplasat în contextul în care vorbim de misterul vieții, totuși e suficient de autentic pentru a fi necesar să îl dezbatem.

Biblia ne precizează faptul că la un moment dat, Creatorul a decis că e momentul să creeze și omul, asta după ce crease absolut toate condițiile pentru ca planeta să poată fi locuită. Deci, zis și făcut, a creat omul după "chipul și asemănarea sa".

Având în vedere că noua sa creație era făcută după chipul și asemănarea sa, evident că nu avea un termen de valabilitate stabilit aprioric. Ok, totul decurgea într-o armonie perfectă, așa cum era trecut în "fișa postului", omul se ocupa de îngrijirea Grădinii Edenului, și cam atât. Nu tu copii, nu tu nepoți, nu tu grija pentru ziua de mâine, asta fiind un lucru normal pentru o viață "all inclusiv" în Rai.

Ceva totuși îl nemulțumea pe Creator. Noile creații nu evoluau spiritual, lucru care ia sugerat Creatorului că ar fi fost vina unei erori în "softul" cu care aceștia erau dotați de la facere. Deci se ncedita o uptodate urgentă.

Nimic mai simplu, ca să ne amuzăm, pentru implementarea noului software a fost ales șarpele, cel cu mărul, și astfel cei doi protagoniști au ajuns într-o lume în care armonia divină a fost înlocuită cu viața reală, o viață materială plină de contraste.

Cu această ocazie, cei doi primordialii au descoperit că, printre altele, sunt posesorii unui instrument de care nu știau că îl au, "liberul arbitru". Și-au dat seama repede de utilitatea lui și au început să îl folosească pentru a învăța să evite unele greșeli anterioare.

... Și așa a început dezvoltarea spirituală prin dezvoltarea "liberului arbitru".

Totuși Creatorul nu era pe deplin mulțumit cu noul soft. Oamenii, căci acum erau mai mulți, trăiau sute de ani, generând rutine care îi blocau în continuarea evoluției lor. Așa cum era trecut în fișa postului, erau vegetarieni convinși, căci "li se dăduseră animalele spre a îi ajuta". O remarcă ce întărește această ipoteză este faptul că sistemul nostru digestiv este asemănător cu cel al ierbivorelor, nu cu cel al carnivorelor.

Ce era de făcut? Clar, era nevoie de un nou uptodate. De data asta nu mai putea apela la șarpele cu mărul, căci mărul era un fruct, iar protagoniștii erau vegetarieni. Rezolvarea a venit odată cu Potopul. Noe & Companii era protagonistul unei Resetări generată de o perioadă în care energiile negative emise de aceștia, depășise acceptabilul.

După Potop, li s-a inoculat oamenilor rămași, că ar fi util să aducă jertfe Creatorului ca să îi păzească de un nou cataclism similar cu cel ce tocmai trecuse.

La început, carnea adusă ca jertfă era mâncată de preoți, apoi, cum cantitatea creștea, a fost dată și familiilor acestora și în final, s-a dat liber la carne pentru toată lumea. Rezultatul, vârsta de viață medie a locuitorilor planetei, a scăzut de la 800 - 900 de ani, la 120 de ani.

Și de această dată, uptodate a fost un succes. Oamenii au intrat într-un ciclu de viață materială, retrospectivă a trăirilor, și o revenire la viața materială, asta în scopul de își continua evoluția. Superb. Acest ciclu a fost posibil datorită faptului că am fost creați după "chipul și asemănarea Creatorului", deci fără dată de expirare.

Așadar, e destul de limpede de ce putem afirma că "viața e un dar recâștigat, un dar de care ne bucurăm, fiind posesorii celor două uptodate necesare la momentele respective.

Noi suntem autorii scenariului vieții

Titlul pare incitant la prima vedere, dar dacă încercăm să pătrundem mai adânc în tainele acestui presupus "mister", vom descoperi lucruri ce ne pot debusola pentru moment.

Ce facem noi în lumea materială nu e un secret, știm deja, ne luptăm cu meandrele unei lumi materiale, meandre unele mai line, altele de o duritate extremă, dar ce facem atunci când "așa se termină pe mosor", ce se întâmplă cu noi, cu noi cei "fără termen de expirare", parcă așa convenisem.

Dar să revenim la momentul creerii. La acel moment, Creatorul, folosind "chipul și asemănarea sa", a creat un spirit, ulterior multiplicându-l. Aici e explicația "omului" fără termen de expirare. Acestui spirit i-a fost dat, ulterior, un trup fizic, asta spre a îi da posibilitatea de a se manifesta în vederea unei evoluții viitoare. Concluzia evidentă este doar una: Creatorul nu posedă un trup fizic, el este o formă de energie superioară, asta fiind și explicația folosirii expresiei foarte cunoscute: am creat omul după "chipul și asemănarea sa".

Din momentul în care spiritul a intrat în posesia corpului, acesta fiind format dintr-o energie mult mai grosieră, peste spirit s-a așternut o formă de amnezie, amnezie necesară începerii procesului de evoluție spirituală. Vorbim, în consecință de existența unui proces ciclic: viață materială, viață ca spirit și iar viață materială, după care ciclul se repetă.

Poate vi se pare puțin ieșit din context discuția legată de momentul creeri și de explicația legată de absența "termenului de expirare" al spiritului. Toată această dizertație nu a făcut altceva decât a pus bazele explicării faptului că noi suntem autorii scenariului nostru.

Deci, etapa de viață în lumea materială începe evident cu momentul nașterii și se încheie cu momentul morții. În înțelepciunea lor, strămoșii noștri Daci se întristau la nașterea unui copil și petreceau la moartea unui membru al comunității. Motivul? La naștere acel spirit ce adoptase un corp fizic intra într-o viață plină de contradicții, un adevărat "iad". De ce la moartea cuiva se bucurau? Asta e pentru faptul că acesta intra într-o lume în care, ca spirit, se simțea acasă. Deci, strămoșii noștri Daci știau că de fapt "moartea" este o continuare într-o lume spirituală, moartea era doar un final de etapă, nu un final definitiv.

Acum că am încercat să deslușim esența nașterii și a morții, cred că mai interesant ar fi să pătrundem în tainele vieții dintre moartea pământească și nașterea pământească. Pentru a desluși cât de cât acest mister, vă propun să lecturăm împreună ceea ce a prezentat Rudolf Steiner sub titlul: Viața între moarte și o nouă naștere, expunere făcută la a 10-a Conferință de la Berlin, 1 aprilie 1913. Cu toate că a avut loc pe 1 aprilie, vă garantez că nu e o păcăleală. Iată ce spunea Steiner.

Teoria lui Rudolf Steiner despre viața între vieți

"Ne-am propus să considerăm viața dintre moarte și o nouă naștere din diverse puncte de vedere și am încercat să expunem câte ceva asupra acestei vieți în decursul acestor conferințe de iarnă, făcând completări importante față de punctele de vedere mai

generale, împărtășite în Teosofia mea, ca și în Știința ocultă în schiță. Astăzi vom examina mai ales un aspect al lucrurilor care decurge din întrebarea următoare: Care este legătura între ceea ce este scris în Teosofie, în privința vieții dintre moarte și o nouă naștere, și ceea ce am spus relativ la acest subiect în cursul prezentelor conferințe?

Reamintim cum este expus în Teosofie trecerea sufletului prin lumea sufletelor, după ce sufletul a trecut pragul morții. Știm că această lume este divizată în mai multe regiuni: cea a „poftei arzătoare”, a „excitabilității fluide”, a „dorințelor”, a „plăcerilor și neplăcerilor” –, după aceea regiunile superioare ale „luminii sufletești”, ale „puterii sufletești active” și „vieții sufletești propriu-zise”. Aceasta este descrisă drept lume a sufletelor, regiune a sufletelor pe care trebuie să o parcurgă sufletul după moarte. Ea a fost descrisă în cartea mea Teosofie. După aceea sufletul parcurge ținutul spiritelor care, de asemenea, a fost evocat în Teosofie. El este divizat în regiuni care se succed, și a căror desemnare este împrumutată de la anumite imagini pământești: regiunea continentală a domeniului spiritelor, apoi regiunea oceanică, ș.a.m.d.

V-am descris, în cursul acestei ierni, cum își depune sufletul, când trece prin poarta morții, trupul fizic, apoi trupul eteric și cum se dilată în mod progresiv. Am expus, de asemenea, faptul că sufletul traversează mai multe regiuni, cele ale Lunii, a lui Mercur, a lui Venus, a Soarelui și a lui Marte, Jupiter, Saturn, apoi, în final, cea a firmamentului stelar. Sufletul, cu alte cuvinte individualitatea spirituală a omului, nu încetează a se extinde în aceste regiuni tot mai vaste ale universului, până în momentul în care începe din nou a se contracta, a redeveni din ce în ce mai mic, pentru a se uni în final cu germenul ereditar care vine în întâmpinarea sufletului. Germenul omenesc provenit din ereditate și care vine la întâlnirea cu sufletul, se unește cu ceea ce sosește din imensitatea cosmică. Din această unire se naște omul destinat să treacă prin experiența vieții dintre naștere și moarte, pe timpul parcursului terestru.

Cele două descrieri, cea conținută în Teosofie și cea făcută aici, spun în fond același lucru. Una ne dă mai curând un aspect lăuntric: Teosofia oferă o descriere în imagini, care traduce de preferință situații intime ale sufletului. Dimpotrivă, ceea ce am evocat noi aici în această iarnă se referă la relațiile cosmice legate de planete. Acum este vorba să stabilim concordanța dintre aceste două expuneri.

Am spus deja că, în primele timpuri după moarte, sufletul omenesc are principala sarcină să revadă într-un anumit fel ceea ce a trăit pe Pământ. Perioada de kamaloka mai constituie încă o fază de viață în întregime îndreptată înspre condițiile pământești. Sufletul trebuie să se simtă chemat să se dezobișnuiască, încetul cu încetul, de tot ceea ce-l mai leagă direct de ultima sa încarnare. Atâta timp cât omul trăiește în trupul său fizic, experiențele sale sufletești depind mai mult sau mai puțin de viața sa corporală.

Experiențele sale lăuntrice sunt în mare parte tributare impresiilor sensibile. Dacă dumneavoastră faceți abstracție de aceste ultime impresii și încercați să vedeți ceea ce mai rămâne în suflet, veți vedea, după eliminarea a ceea ce rezultă din impresiile sensibile, că mai rămâne doar foarte puțin. Și totuși, o ultimă reflecție vă va permite să vă spuneți că tot ceea ce au transmis simțurile sufletului se oprește de îndată ce acesta a trecut pragul morții. Atunci nu se mai menține caracterul viu al unei impresii sensibile, ci numai ceea ce decurge din ea sub forma amintirii. Dacă vă gândiți la nenumăratele impresii senzoriale care se află în sufletul dumneavoastră, vă veți putea ușor imagina că o mare cantitate din ele se pierde după moarte. Vreau să spun că reamintindu-vă anumite impresii sensibile, de exemplu cele de ieri încă relativ vii, dar care sunt totuși deja foarte șterse, căutând a evoca impresia trecută, vie, nu vă rămâne în amintire decât imaginea ștersă a celor trăite. Aceasta ne permite să constatăm că toată viața în sânul lumii sensibile este dată sufletului ca experiență specific pământească. O dată cu dispariția

organelor de simț, cu ocazia trecerii pragului morții, toată importanța impresiilor sensibile este îndepărtată. Datorită faptului că omul rămâne dependent de impresiile sensibile și păstrează încă poftele legate de ele, el trebuie, după moarte, să treacă mai întâi prin regiunea „poftei arzătoare”. El ar mai vrea să aibă încă multă vreme impresii senzoriale, dar nu le mai poate avea, deoarece și-a depus organele de simț. În această regiune a „poftei arzătoare”, el duce o existență marcată de nostalgia după impresiile sensibile și de neputința de a ajunge acolo. Această viață din lăuntrul sufletului este într-adevăr arzătoare. Ea constituie o parte a vieții din kamaloka, în care sufletul aspiră să aibă impresii sensibile ca acelea cu care s-a obișnuit pe Pământ dar, cu toate acestea, el nu le mai poate avea, din moment ce s-a despărțit de organele sale de simț”.

Vorbim deci de o perioadă deosebit de dificilă pentru fiecare suflet, asta deoarece în toată această perioadă re trăim experiențele și trăirile avute de acesta în ultima trăire materială.

Spre exemplu, un suflet care a trăit într-un trup care devenise la un moment dat alcoolic, în această primă zonă dorește să continue să bea, dar nu mai poate, lipsindu-i ”aparatur fizic” prin care să își continue dependența. E clar, pentru acesta, e o perioadă, bănuiesc eu ne făcând parte din această categorie, o perioadă groaznică.

”A doua regiune a vieții din kamaloka este cea a „excitabilității fluide”. Pentru a trece fără piedici prin această regiune, sufletul trebuie să fi pierdut obișnuința dorințelor de a avea impresii sensibile. Dar în această regiune persistă o altă dorință: nostalgia gândurilor care se dobândesc aici pe Pământ cu ajutorul creierului ca instrument. În regiunea precedentă, cea a „poftei arzătoare”, sufletul trece prin experiențe care îl aduc încetul cu încetul să-și spună că ar fi o absurditate să vrea să resimtă impresii senzoriale într-o lume lipsită de organe de simț, unde nu există nici o ființă având organe de simț alcătuite numai din substanțe pământești. Or, pierzând cu totul dorința de a avea impresii sensibile, sufletul poate totuși nutri speranța de a fi capabil să gândească așa cum gândește pe Pământ. În regiunea „excitabilității fluide”, sufletul se dezobișnuiește și de această gândire pământească. Aici el face treptat experiența că gândurile, așa cum se constituie ele pe Pământ, nu au importanță decât în timpul vieții dintre naștere și moarte”.

Această zonă o putem numi ca zonă de ”retrospecție”, aceasta fiind o zonă de analiză a celor petrecute în viața anterioară. Aici, spiritul eliberat de ”pofte”, poate analiza ”la rece” întregul parcurs al vieții precedente. De ce e ”utilă” această zonă? Simplu, deoarece aici spiritul se ”auto judecă” și identifică momentele și acțiunile în care a ”greșit”, abătându-se de la scenariul pe care și-l stabilise anterior nașterii.

”După ce a pierdut obișnuința de a cultiva gânduri tributare acestui instrument fizic care este creierul, omul mai simte o anumită legătură cu Pământul, sub forma dorințelor sale. Reflectând la aceasta, dumneavoastră veți vedea că dorințele sunt mai strâns legate de suflet decât lumea gândurilor. La fiecare om, dorințele au un colorit particular. În timp ce în tinerețe avem alte gânduri decât în sufletul matur sau la bătrânețe, este ușor de văzut că o anumită formă de dorințe se menține de-a lungul întregii existențe. Această formă, această nuanță a dorințelor nu va fi părăsită decât mai târziu, în regiunea dorințelor. În sfârșit, în ultimul rând, în regiunea „plăcerii și a neplăcerii”, ne eliberăm de dorința de a trăi cu un corp fizic în general, și în special cu cel din ultima încarnare. Într-adevăr, în timp ce parcurgem aceste regiuni ale poftei arzătoare, excitabilității fluide, dorințelor, precum și cea a plăcerii și a neplăcerii, există încă în suflet o anumită nostalgie a ultimei încarnări pământești. Mai întâi, în regiunea „poftei arzătoare”, sufletul aspiră încă să poată privi cu ochii, să audă cu urechile, deși nu mai are nici ochi și nici urechi. Când sufletul s-a obișnuit, în sfârșit, să se lipsească de impresiile vizuale, auditive ș.a.m.d., el mai rămâne totuși cu dorința de a gândi cu ajutorul unui creier, așa cum proceda pe Pământ. Odată ce s-a dezobișnuit și de această dorință, el mai încearcă nevoia de a dori cu o inimă, ca

aceea pe care a avut-o pe Pământ. În final, sufletul nu mai aspiră nici la a avea impresii sensibile, nici la gândirea legată de creier, nici la dorințele inimii; mai rămâne doar nostalgia ultimei încarnări pământești luată în ansamblul său. Dar și de acest dor omul se distanțează încetul cu încetul.

Da, în acest moment sufletul devine cu adevărat liber. Acesta a ajuns deja în sfera energiilor familiare, și "amnestia" de care "se bucurase" în timpul șederii sale în zona materială, dispare. Acesta realizează acum cine e cu adevărat, și realizează cât din ce și-a propus a și realizat.

Toate experiențele care trebuie să fie făcute în aceste regiuni acoperă exact timpul cât sufletul se dilată pentru a ajunge în acea regiune pe care noi o numim sfera lui Mercur; deci sufletul se dilată din sfera lunară, până la sfera lui Mercur. Iar când se apropie de sfera lui Mercur, sufletul este confruntat cu ceea ce am descris în cartea mea Teosofie drept domeniu spiritual al regiunii sufletelor, al lumii sufletelor. Recitiți această descriere a lumii sufletelor și a trecerii sufletelor prin această regiune, și după experiențele calitative pe care le face el acolo veți vedea că aspectul neplăcut atribuit în general regiunii kamaloka, încetează încă de la ajungerea în regiunea „luminii sufletești”. Acest lucru a fost deja expus în Teosofie. Această regiune a luminii sufletești coincide cu sfera lui Mercur.

Ceea ce a fost spus despre această sferă se aplică la tot ceea ce relatează Teosofia în privința regiunii luminii sufletești. Dacă veți compara fără prejudecăți ceea ce a fost spus pe de o parte despre viața sufletului, când acesta s-a dilatat până la sfera lui Mercur, și pe de altă parte ceea ce relatează Teosofia referitor la regiunea luminii sufletești, veți vedea limpede că descrierea se străduiește să caracterizeze o dată experiențele lăuntrice ale sufletului, și altă dată vastele condiții macrocosmice prin care trece el când face aceste experiențe lăuntrice.

Mergeți mai departe și încercați să vedeți ceea ce spune Teosofia despre „puterea sufletească activă”, și veți înțelege că experiențele lăuntrice făcute în această regiune a puterii sufletești active conduc inevitabil la ceea ce ne rezervă trecerea prin sfera lui Venus. Am spus că sufletul trebuie să fi dezvoltat aici, pe Pământ, impulsurile religioase, într-un anumit mod. Pentru a traversa în mod corect sfera lui Venus, pentru a fi capabil să întrețină acolo relații, în loc să fie izolat, sufletul trebuie să aibă calitățile de care am vorbit, el trebuie să fie îmbibat cu anumite concepte religioase. Comparați acestea cu descrierea pe care o dă Teosofia regiunii puterii sufletești active, și veți vedea că există o concordanță; aceste relații sunt văzute o dată din interior, și altă dată din exterior.

Regiunea cea mai înaltă a lumii sufletelor, și pe care o numim regiunea „vieții sufletești propriu-zise” este trăită de suflet în răstimpul în care își parcurge existența solară. Putem deci spune că sfera kamaloka se extinde până dincolo de sfera lunară; după aceea încep regiunile mai luminoase ale lumii sufletului, care se întind până la Soare. Experiența pe care o face sufletul în sfera Soarelui corespunde tocmai regiunii vieții sufletești. Ceea ce caracterizează viața de după moarte până în epoca când sufletul traversează regiunea solară, este trăirea sufletească. Știm deja că în această regiune sufletul învață să cunoască deosebit de exact spiritul luminii, care pe Pământ a devenit ispititorul și corupătorul său, Lucifer. Extinzându-se continuu spre spațiile cosmice, sufletul se apropie din nou din ce în ce de puterile care-l fac capabil să dezvolte ceea ce are nevoie pentru următoarea sa încarnare. Când sufletul parcurge sfera solară, regiunea vieții solare, el a terminat într-adevăr cu ultima sa încarnare pământească. Până la regiunea „plăcerii și a neplăcerii”, cu alte cuvinte până când sufletul va fi ajuns oarecum între Lună și Mercur, el este încă marcat de nostalgia ultimei sale vieți pe Pământ. Dar nici în sferele lui Mercur, Venus și Soarelui, sufletul nu este total eliberat de ultima sa încarnare. Lui îi rămâne să se libereze de achizițiile care depășesc experiențele sale personale: pe Mercur el trebuie să

sfârșească cu conceptele morale pe care le-a asimilat sau nu, pe Venus îi rămâne să se desprindă de conceptele religioase pe care le-a dezvoltat și, în sfârșit, pe Soare, sufletul trebuie să realizeze că el este alcătuit din omenescul general, care nu este inclus într-o apartenență religioasă confesională, ci corespunde unei vieți religioase aplicabile omenirii întregi. În regiunea solară, sufletul trebuie deci să sfârșească cu preocupările superioare care pot fi încă dezvoltate în cursul evoluției ulterioare a neamului omenesc.

După aceea, el pătrunde în viața spirituală cosmică, inclusă în sfera lui Marte, care coincide cu ceea ce am descris în Teosofie ca fiind prima parte a ținutului spiritelor. Această descriere din Teosofie are în vedere aspectul lăuntric: sufletul omenesc fiind destul de spiritualizat, arhetipul organizării trupului fizic și, mai general, condițiile fizice pe Pământ, îi apar ca ceva exterior. Tot ceea ce este arhetip al vieții fizice pe Pământ, se prezintă ca un fel de continent al ținutului spiritelor. În această regiune continentală sunt încrustate configurațiile exterioare ale diferitelor încarnări. Această regiune a ținutului spiritelor, descrisă dintr-un punct de vedere lăuntric, este același lucru cu ceea ce s-a spus dintr-un punct de vedere cosmic în legătură cu experiențele făcute de om cu ocazia trecerii prin sfera lui Marte. Ne-am putea mira să auzim spunând că această regiune a lui Marte, adesea desemnată ca fiind până la începutul secolului XVII un loc de lupte și impulsuri agresive, să fie tocmai prima regiune a devachanului, a autenticului ținut al spiritelor. Și cu toate acestea, așa este. Tot ceea ce pe Pământ face parte din domeniul materiei, tot ceea ce face ca regnul mineral să apară sub o formă materială, toate acestea se bazează pe faptul că aici, jos, forțele sunt născute dintr-o luptă permanentă unele împotriva altora. Aceasta a avut de asemenea consecința că, în perioada cea mai înfloritoare a materialismului, când s-a considerat că viața materială este posibilă pe Pământ, „lupta pentru existență” a fost văzută pe atunci drept unica lege aplicabilă vieții pământești. Bineînțeles că aceasta este o eroare, fiindcă aici, jos nu există numai existență materială. Dar când omul coboară pe Pământ, el nu poate întâlni decât o lume avându-și arhetipul în regiunea inferioară a ținutului spiritelor.

Aș vrea să insist astăzi tocmai asupra acestui capitol, pentru a vă permite să vedeți ceea ce mai putem eventual adăuga la tot ceea ce am evocat deja. În Teosofie, începutul descrierii ținutului spiritului a fost următorul: „Formarea spiritului în ținutul spiritelor rezultă din faptul că omul se familiarizează cu diferitele regiuni ale acestui ținut”. Așadar, după cele studiate în această iarnă, putem spune acum că începând de la regiunea lui Marte, omul începe să se adapteze progresiv condițiilor epocii spirituale.

Mai departe, se spune: „Propria sa viață se contopește succesiv cu aceste regiuni. Ea preia temporar proprietățile lor. Datorită acestui fapt, ele îi imprimă natura lor, pentru ca, fortificat cu ele, să poată acționa pe planul pământesc. În prima regiune a ținutului spiritelor, omul este înconjurat de arhetipurile spirituale ale lucrurilor pământești. În timpul vieții de pe Pământ, el învață să cunoască numai umbrele acestor arhetipuri, pe care le sesizează în gândirea sa. Ceea ce este doar gândit pe Pământ, este trăit în această regiune. Omul merge printre gânduri; dar aceste gânduri sunt entități reale”.

Apoi, se spune: „Aici, propriile noastre încarnări se contopesc cu restul lumii și formează o unitate. Contemplăm arhetipurile realității fizice și corporale ca pe o unitate, din care facem și noi parte. Prin observație învățăm încetul cu încetul să cunoaștem înrudirea noastră, unitatea noastră cu lumea înconjurătoare. Învățăm să spunem: Ceea ce este aici răspândit în jurul tău, ești tu însuși. Or, acesta este unul din gândurile fundamentale ale vechii înțelepciuni vedice hinduse. Înțeleptul dobândește încă din viața pământească ceea ce un altul nu va experimenta decât după moarte, cu alte cuvinte ajungerea la ideea înrudirii propriiei sale ființe cu toate lucrurile: „Acesta, ești tu”. În viața pământească, acesta este un ideal căruia i se poate dăruia viața gândirii; în ținutul spiritelor, acesta este un fapt nemijlocit care, datorită experienței spirituale, ne apare mereu mai clar. Și în acest

ținut omul devine din ce în ce mai conștient că prin ființa sa proprie el aparține de lumea spiritului. El se percepe ca spirit printre spirite, ca un membru arhetip; în raport cu ceea ce este el însuși, el va putea resimți: „Eu sunt spiritul originar”. (Înțelepciunea din Vedanta spune: ”Eu sunt Brahman”, cu alte cuvinte: eu sunt un membru al acelei Ființe primordiale din care au provenit toate ființele.)”.

Vedem astfel că, pe durata vieții sale dintre moarte și o nouă naștere, o dată intrat în regiunea lui Marte, omul învață să cunoască deplina semnificație a acestor cuvinte „Acesta, ești tu” – „Tat tvam asi”, și a lui „Eu sunt Brahman”. Când aceste cuvinte răsună aici, pe Pământ, fie în lăuntrul, fie în exteriorul sufletului, este vorba de copia pământească a unei trăiri de la sine înțelese ce răsună în suflet în sfera lui Marte, în regiunea inferioară a ținutului spiritelor. Și dacă întrebăm de unde și-a extras înțelepciunea proto-hindusă cele ce au condus la aceste cuvinte deosebit de importante: „Tat tvam asi” – „Acela ești tu” și „Eu sunt Brahman”, putem răspunde că ele provin din această regiune, și învățătorii Indiei antice ne apar atunci ca aparținători ai regiunii lui Marte, transpuși pe Pământ. La ceea ce a fost spus în Teosofie, acum câțiva ani deja, relativ la regiunea lui Marte, a regiunii inferioare a devachanului, putem adăuga acum rezultatul meditațiilor noastre din această iarnă: în zorii noilor timpuri, Buddha a fost strămutat în aceeași regiune, în regiunea marțiană a Pământului. Cu cinci secole înaintea erei noastre, el a fost trimis într-o regiune a Pământului unde înțelepciunea lui Marte răsună din timpurile cele mai îndepărtate, și unde el trebuia să acționeze ca precursor însărcinat să pregătească Misteriul de pe Golgota. După Misteriul de pe Golgota, el a fost trimis de Christian Rosenkreutz în regiunea lui Marte, cu misiunea de a-și continua acolo opera. Aceste evenimente care s-au desfășurat în cosmosul nostru, cu alte cuvinte prezența brahmanismului în timpuri imemorabile în regiunea lui Marte, apoi, la începutul secolului XVII, revărsarea brahmanismului în impulsul lui Buddha – toate acestea au avut reflectarea lor pe Pământ: civilizația hindusă cu această trecere de la brahmanism la budism.

Vedem deci că ceea ce se desfășoară pe Pământ este o imagine grandioasă a ceea ce se întâmplă în regiunile cerești.

Dacă vrem să descriem din punctul de vedere cosmic cea de-a doua regiune a ținutului spiritelor, regiunea oceanică, cea care a fost caracterizată din punctul de vedere lăuntric al sufletului, va trebui să o facem să coincidă cu sfera lui Jupiter. A treia regiune a devachanului, regiunea aerică, se suprapune, din punct de vedere cosmic, cu acțiunea saturniană, cu regiunea Saturn. Iar ceea ce a fost descris drept regiunea a patra a ținutului spiritelor, depășește sistemul nostru planetar. Acolo, sufletul se dilată și se extinde în spațiile îndepărtate, în firmamentul stelar. Și veți vedea, din descrierea pe care am făcut-o atunci din punct de vedere lăuntric-sufletesc, faptul că însușirile viețuirilor sufletești în cea de-a patra regiune a ținutului spiritului sunt de așa manieră, încât se poate vedea din ele că nu pot fi viețuite în cadrul a ceea ce are un raport spațial cosmic față de Pământ, așa cum o are întregul sistem planetar. Ceea ce provine din a patra regiune a ținutului spiritelor ne este atât de străin, încât suntem incapabili să-l comparăm cu orice poate fi trăit la nivel planetar, chiar în ultima sferă, cea a lui Saturn.

Apoi sufletul se îndepărtează din ce în ce mai mult de Pământ, dar și de Soare, și întâlnește firmamentul stelar. Cele trei părți superioare ale ținutului spiritelor ilustrează această experiență a sufletului, înainte ca el să înceapă din nou să se concentreze și să refacă în sens invers și într-un mod diferit drumul parcurs. El preia atunci puterile care îi vor permite să-și edifice o nouă existență pământească. Putem spune, într-o manieră generală, că după ce sufletul a trecut prin regiunea solară, el a terminat cu tot ceea ce are o legătură oarecare cu „personalitatea” omului. Experiențele trăite dincolo de regiunea solară, dincolo de regiunea care este mai ales cea a vieții sufletului, sunt de natură pur

spirituală și depășesc orice dimensiune personală. Ceea ce trăiește atunci sufletul drept „Acesta, ești tu”, conduce sufletul să se elibereze de tot ceea ce este personal. Acesta este mai ales cazul în epoca noastră, în care el trece prin experiența pe care o poate viețui pe Marte datorită impulsului lui Buddha. Acest impuls, care nu este la locul său pe plan pământesc, este pe deplin justificat pe Marte; el poate fi caracterizat prin conceptul de „nirvana”, care înseamnă eliberarea de tot ceea ce are importanță numai la nivelul pământesc, și apropierea de marea importanță cosmică a universului. În regiunea lui Marte, regiunea inferioară a ținutului spiritelor, acolo unde sufletul ajunge să sesizeze sensul lui „Acesta, ești tu”, acolo unde în epoca noastră el poate avea acces la impulsul lui Buddha, el se desprinde de toate legăturile sale cu ceea ce este de natură pământească. După ce s-a eliberat din punct de vedere sufletească – și pentru aceasta el trebuie să fie ajutat de impulsul lui Christos – sufletul se eliberează spiritual, recunoscând importanța pământească a legăturilor de sânge, dar trecând apoi la condiții de viață noi.

În regiunea lui Jupiter se desfac condițiile care cuprinseseră sufletul în cadrul îngust al unor confesiuni religioase. Știm că, în regiunea lui Venus, orice suflet fără confesiune religioasă este condamnat să trăiască în izolare. Apoi am văzut că el nu ar putea traversa în mod corect regiunea Soarelui fără să fi ajuns la o înțelegere de ansamblu a confesiunilor. Numai în regiunea Jupiter sufletul se eliberează de confesiunea de care el a aparținut în cursul ultimei sale încarnări. Această apartenență nu era datorată unei alegeri personale, ci decurgea din naștere; el o avea în comun cu alte suflete. În timp ce trecerea prin sfera lui Venus nu se poate face decât dacă sufletul a dobândit în cursul șederii sale pe Pământ anumite concepte religioase, în timp ce pentru parcurgerea regiunii Soarelui el are nevoie să fi dobândit înțelegere pentru ansamblul confesiunilor religioase, sufletul nu poate trece de regiunea lui Jupiter decât dacă este capabil să se desprindă de confesiunea de care a aparținut pe Pământ; singurul fapt de a-i înțelege pe alții, nu este suficient. Căci în timpul cât traversează regiunea lui Jupiter, se va decide dacă el trebuie să treacă încă o dată prin aceeași confesiune religioasă, sau dacă el a parcurs toate experiențele pe care i le poate oferi această confesiune specifică.

Deci pe Venus sufletul adună roadele unei confesiuni religioase date, pe Soare el culege roadele înțelegerii pentru orice viață religioasă. Dar când ajunge la regiunea lui Jupiter, sufletul trebuie să fie în măsură să elaboreze o nouă atitudine religioasă pentru viitoarea viață pe care o va avea de dus pe Pământ. Acestea sunt cele trei stadii pe care trebuie să le parcurgă sufletul între moarte și o nouă naștere. Mai întâi, el trebuie să culeagă roadele sufletești ale confesiunii de care a aparținut în ultima sa încarnare; după aceea, el trebuie să asimileze tot ceea ce decurge din aprecierea pe care a știut-o dezvoltă față de alte confesiuni religioase; și, în final, el trebuie să știe să se desprindă în suficientă măsură de ultima sa apartenență confesională, pentru a fi capabil să treacă realmente la o altă confesiune. Căci numai faptul de a fi știut aprecia toate confesiunile nu ne permite încă să ne alegem o altă confesiune. Noi știm că pe drumul de întoarcere prin aceste regiuni, sufletul trece din nou prin sfera lui Jupiter; acolo el își elaborează dispozițiile de care va avea nevoie în cursul viitoarei sale încarnări pentru a viețui într-o altă confesiune. Iată cum este impregnat sufletul, încetul cu încetul, de anumite puteri care îi sunt necesare pentru construirea unei noi existențe.

Deci, începe redactarea noului scenariu pe care îl vom pune în scenă odată cu noua reîncarnare.

Numai sufletele capabile să atingă, dincolo de orice prejudecată, un anumit grad de cunoaștere de sine, pot cultiva acolo o viață socială, și pot scăpa prin urmare de o groaznică izolare. Fără această practică a cunoașterii de sine nu este posibil de accesat în regiunile situate mai departe de cea a lui Saturn, dincolo de sistemul nostru solar, unde domnește viața cosmică universală, de unde sufletele vor avea întotdeauna de luat

impulsurile necesare progresului Pământului. Dacă sufletele sociabile nu ar ajunge niciodată să se ridice dincolo de viața lui Saturn, Pământul nu ar face niciodată vreun progres.

Luați, de exemplu, cazul sufletelor prezente aici. Dacă sufletele încarnate astăzi pe Pământ nu ar fi fost niciodată, între moarte și o nouă naștere, dincolo de regiunea saturniană, civilizația pământească ar fi rămas ceea ce era la epoca Indiei antice, de exemplu. Progresarea civilizației proto-hinduse la civilizația proto-persană se explică prin faptul că, în intervalul dintre civilizații, suflete au putut depăși sfera lui Saturn. Tot așa, progresarea civilizației proto-persane la civilizația egipteano-caldeeană s-a realizat datorită faptului că impulsul pentru acest progres a fost extras din regiunile situate dincolo de sfera lui Saturn. Toate contribuțiile omului la progresul civilizației pe Pământ au fost extrase din regiunile situate dincolo de Saturn.

Tot ceea ce a fost pentru omenire sursă de progres exterior, care a provocat transformarea periodică a culturilor și a permis apariția de noi civilizații, a fost întemeiat din ceea ce a fost extras de dincolo de regiunea lui Saturn. În paralel exista un curent de viață lăuntrică, diferit de progresul exterior, și al cărui centru de greutate pe Pământ îl constituie Misteriul de pe Golgota. Când știm că fluxul trăirilor lăuntrice din viața sufletească de pe Pământ a omului își are centrul de greutate în Misteriul de pe Golgota, și punem, pe de altă parte, Misteriul de pe Golgota în legătură cu regiunea Soarelui, se impune o întrebare despre care ar fi multe de spus în cadrul considerațiilor noastre actuale, dar pe care ne vom mulțumi să o plasăm în fața sufletelor noastre. Căci este bine ca fiecare din noi să-și facă idei personale întemeiate pe informațiile pe care le putem găsi într-o serie întreagă de conferințe, idei care vor putea după aceea fi rectificate plecând de la rezultatele investigației spirituale care vă sunt prezentate.

Pe de o parte îl avem pe Christos, spiritul solar care, datorită Misteriului de pe Golgota, s-a unit cu viața pământească. Pe de altă parte, noi știm că orice progres pământesc exterior, trecerea de la o epocă de civilizație la următoarea, își au cauzele dincolo de regiunea lui Saturn, așadar că de acolo trebuie extrase impulsurile corespunzătoare în acest sens. Dar, în felul acesta, apare o problemă. Ceea ce reprezintă sursa progresului de la o civilizație la alta, depinde de o lume situată dincolo de sfera lui Saturn, deci de o lume foarte diferită față de cea care determină un alt progres, cel al curentului spiritual pe care-l parcurge întreaga evoluție omenească, și care s-a apropiat altădată de omenire, avându-și centrul de greutate în Misteriul de pe Golgota. Cum concordă aceste două fapte? Ei bine, între cele două există o concordanță absolută.

Dumneavoastră trebuie să vă reprezentați că, în decursul evoluției, actualul glob pământesc a fost precedat de o altă încarnare a Pământului, cea a vechii Luni. Din punct de vedere cronologic, avem deci perioada vechii Luni, așa cum am descris-o adesea, și apoi perioada Pământului actual. Evoluția care duce de la una la alta este marcată la jumătatea drumului de un fel de somn cosmic. Cu ocazia trecerii de la Lună la Pământ, tot ceea ce exista pe vechea Lună a intrat într-o stare de germen din care a provenit ulterior tot ceea ce există în prezent pe Pământ. Diferitele sfere planetare nu apar, la rândul lor, decât tot ca urmare a acestui somn cosmic. Pe vremea vechii Luni, sferile planetare erau diferite de ceea ce sunt astăzi. Avem deci vechea Lună, apoi trecerea prin somnul cosmic, apoi nașterea sferelor cosmice, a sferelor planetare, așa cum se prezintă ele actualmente. Iată prin urmare de ce, dacă mergem până la sfera lui Saturn, vom găsi acolo ceea ce s-a format în cosmos în intervalul dintre perioada vechii Luni și cea a Pământului.

Dar impulsul lui Christos nu face parte din ceea ce s-a format în cosmos în răstimpul acestei perioade. El aparține de ceea ce exista deja în vechiul Soare, și care a evoluat până la noi menținându-se în Soare, în momentul în care Luna s-a separat de el; - care s-

a dezvoltat până la noi, rămânând unit cu Soarele, chiar și atunci când toate sferele s-au dezvoltat din el, regăsindu-se actualmente în Saturn, Jupiter, ș.a.m.d. Datorită acestui fapt sufletul mai are în sine, în afară de ceea ce exista în el dinaintea Misteriului de pe Golgota, ceva mai mult decât tot ceea ce conțin sferele planetare, ceva profund fundamentat în cosmos, care coboară într-adevăr din Soare pe Pământ dar, pe plan spiritual, aparține unor regiuni mult mai profunde decât cele pe care le avem în sferele planetare. Căci sferele planetare sunt o consecință a evoluției de la vechea Lună la Pământ. Însă ceea ce ne vine de la impulsul lui Christos își are izvorul pe vechiul Soare, care a precedat vechea Lună.

Vedem așadar cum cursul exterior al civilizației pământești, în măsura în care el se prezintă ca progres, este legat în mod incontestabil de cosmos, dar că viața lăuntrică este legată de viața solară într-un fel mult mai profund decât civilizația exterioară. Din punct de vedere spiritual, aceste condiții ne aduc la a constata următoarele: când ne îndreptăm privirea spre sferele stelare, descoperim acolo un fel de lume extinsă în spațiu, care, mulțumită sufletelor ce se duc acolo între moarte și o nouă naștere, renaște în cadrul civilizației omenești. Dar când privirea noastră se întoarce spre Soare, vedem acolo ceva care a devenit așa cum este astăzi, prin faptul că a parcurs o evoluție foarte, foarte îndelungată în timp. În timpurile foarte îndepărtate, atunci când nu era încă posibil, așa cum este astăzi, să existe o relație între civilizațiile pământești și lumile stelare, viața solară era deja legată de impulsul lui Christos.

Tot ce a fost adus, din lumile stelare spre civilizația pământească, trebuie deci considerat ca un fel de corp al Pământului ce trebuia însuflețit, și care a fost însuflețit prin ceea ce a fost transpus pe Pământ în decursul evoluției solare, cu alte cuvinte prin impulsul lui Christos. Misteriul de pe Golgota a însuflețit Pământul; din acel moment, civilizația pământească și-a primit „sufletul” său. „Moartea de pe Golgota” nu este decât în aparență o moarte; în realitate, ea este nașterea sufletului Pământului. Și tot ceea ce poate fi adus din spațiile cosmice, chiar și din cele mai îndepărtate decât sfera lui Saturn, se raportează la sfera Pământului ca trupul Pământului la sufletul Pământului.

Aceste considerații ne pot arăta că lucrarea Teosofie conține deja, deși în alți termeni și din puncte de vedere diferite, ceea ce am descris în această iarnă dint-un punct de vedere cosmic. Subiectul este o dată tratat din punct de vedere sufletesc, și altă dată din punct de vedere cosmic, cosmografic; dar dumneavoastră puteți constata că între aceste două descrieri există o concordanță totală.

Pentru a trage o concluzie, aș vrea să vă atrag atenția asupra orizontului foarte larg al științei spirituale. Metoda ei trebuie să ne permită să reunim ceea ce poate arunca lumină asupra lumii spirituale din punctele de vedere cele mai diverse. Chiar dacă uneori trebuie să treacă câțiva ani pentru a adăuga o completare la ceea ce a fost spus anterior, în cele adăugate nu trebuie văzută o contradicție, pentru că aceste completări nu decurg nici din sisteme filosofice, nici din simpla reflecție omenească, ci sunt rezultate din investigația spirituală.

Ceea ce este galben astăzi, va fi galben și peste zece ani, chiar dacă natura profundă a galbenului nu va fi sesizată decât peste zece ani. Tot așa, ceea ce a fost spus acum câțiva ani mai este valabil și astăzi, chiar dacă, prin ceea ce putem oferi acum, este aruncată o lumină nouă din alte puncte de vedere asupra celor spuse.

Puțin cam complicată expunerea. Pentru a fi înțelesă pe deplin, ar trebui să aprofundăm Teosofia scrisă de Rudolf Steiner, dar din fericire, avem și o variantă ”mai pe înțelesul nostru”, o variantă oferită de Martinus.

Teoria lui Martinus despre viața între vieți

Martinus s-a născut în Danemarca în 1890 și a locuit acolo până la moartea sa în 1981. Este renumit pentru scrierile sale științifice cuprinzătoare, care au titlul colectiv principal "Al treilea testament", scrieri inspirate de cele văzute de el în lumea paralelă.

Povestea sa de viață este una a unui băiat sărac fără o educație solidă, care a locuit în nordul Jutlandului, în localitatea Sindal. Acesta a dus o viață obscură până la vârsta de 30 de ani, când a experimentat o transformare profundă a conștiinței care i-a permis să descrie o lume aflată în planul superior, lume în care nu exista timp și spațiu, o lume în care ieri, azi și mâine sunt acum. Deoarece educația lui era destul de precară, el a desenat peste 101 simboluri ce reprezentau ceea ce văzuse el în călătoria lui în lumea paralelă. Apoi a început să povestească apropiaților ce reprezintă fiecare simbol.

După aceea, a petrecut aproape 60 de ani descriind și difuzând aceste imagini a lumii la care avusese acces, lucrări care sunt cunoscute și sub numele de Cosmologia Martinus sau Știința spirituală Martinus.

El spune povestea sa de viață (lucrare existând numai în daneză) intitulată: Om mig selv, min mission and dens betyding (Despre mine, misiunea mea și semnificația ei).

Martinus s-a născut la 11 august 1890 la marginea Sindalului, un oraș feroviar din nordul Jutlandului. Casa sa din copilărie „Moskildvad” - este acum deschisă publicului - fiind martorul copilăriei sale afectate de sărăcie. Mama lui era necăsătorită și lucra ca menajeră pentru proprietarul unei mari ferme numite „Kristiansminde”. Un stableman, al cărui nume de familie era Thomsen, a fost numit tatăl său, iar numele oficial al lui Martinus era, prin urmare, Martinus Thomsen. Dar Martinus a considerat că este mai probabil ca proprietarul moșiei să fie tatăl său biologic.

Mama lui nu era în măsură să aibă grijă de băiat, așa că a fost adoptat de fratele mamei sale și de mătușa sa, și a crescut în casa lor, care se numea „Moskilvad”. Părinții săi adoptivi erau în vârstă și deja născuseră 11 copii. Martinus s-a referit mereu la ei ca oameni foarte iubitori care, în ciuda circumstanțelor modeste, i-au oferit o copilărie caldă și sigură. Contactul său cu adevărata sa mamă, care a murit la vârsta sa de 11 ani, a fost limitată.

Martinus a trebuit să lucreze de mic. Lucra ca "maierist" într-o fabrică de prelucrare a laptelui. "Maierist" este denumirea daneză a unui muncitor aproape necalificat într-o fabrică de prelucrare a laptelui.

Când Martinus a primit iluminarea sa cosmică, în 1921, el a trebuit să se obișnuiască s-o folosească. El a înțeles rapid că pentru el era necesar să devină vegetarian. El a devenit conștient de faptul că nu era suficient să descrie analizele sale de știință spirituală în timpul liber, era necesar ca să le și disemineze. Acesta era începutul câtorva ani foarte grei din punct de vedere financiar, în care Martinus a trăit cu sprijinul unor oameni caritabili, care au înțeles că era important ca el să se dedice misiunii sale.

Primul volum al capodoperei "Cartea Vieții" a fost gata pentru editare în 1932, și în viitorii aproape 50 de ani el și-a continuat vasta creație, care în cele din urmă a constatat în multe pagini de text, simboluri desenate și un lung șir de prelegeri.

O parte importantă a misiunii lui constă în a pune în lumină evoluția continuă a creștinismului și a altor religii către o formă viitoare, care se conformează cu nivelul de

conștiință al omului intelectualizat, omul modern. De aceea el și-a mai caracterizat creațiile drept "creștinism intelectualizat" și le-a dat titlul comun de "Al Treilea Testament". Prin aceasta el a unit modurile de a gândi, în altă manieră, separate, în științifice și religioase, într-o știință spirituală nouă, despre care el a anticipat că va deveni fundamentul viitoarei evoluții a omenirii.

Într-un mod logic și științific, analiza universului viu face posibilă existența unui Dumnezeu etern, plin de iubire, un Dumnezeu care a fost întotdeauna sursa religiilor și a vieții spirituale. Martinus arată de asemenea modul în care conștiința, psihicul și moralitatea noastră evoluează prin reîncarnare și karmă, în conformitate cu legile naturale care, în decursul timpului, au ca rezultat toate experiențele, atât plăcute, cât și cele mai puțin plăcute, de care beneficiază fiecare individ. Al treilea Testament constituie o cosmologie, sau știință spirituală, care poate oferi cititorului o viziune optimistă asupra vieții și îl poate inspira să practice toleranța, iubirea de aproape și o relație vie cu Dumnezeu.

Al treilea testament cuprinde 101 de simboluri și mai mult de 10.000 de pagini de text. Livets Bog (Cartea vieții), în 7 volume, este opera principală, iar cărțile cu simboluri, The World Eternity Picture (Imaginile lumii eterne) în 6 volume, constituie un supliment pentru Livets Bog. Martinus a mai scris o serie de alte cărți și un număr substanțial de articole și multe dintre prelegerile sale au fost transcrise și publicate. Unele dintre lucrările sale au fost traduse în douăzeci de limbi și, deși nu este încă foarte cunoscut pe plan internațional, opera sa rămâne populară în Scandinavia. Nu există nici-o formă de asociere al lucrării Al Treilea Testament cu Biblia sau alte scripturi. Lucrarea lui Martinus indică în schimb un viitor luminos al libertății și o cultură a dăruirii.

A fost foarte hotărât pentru Martinus faptul că n-a fost creată nicio formă de sectă sau apartenență referitoare la opera vieții lui, și el n-a dorit deloc să devină un obiect al cultului personalității. Nu aparținea de misiunea lui nici nu a dorit să fie șef pentru venerarea vreunui cult, nici pentru vreo societate de credință. Tema principală din viața lui era de a așterne pe hârtie și a transmite cunoașterea sa cosmică. Într-o mică țară materialistă precum Danemarca, el a putut dezvolta această muncă aproape pe neobservate. Totuși, acest lucru nu înseamnă că el a trăit izolat.

El întotdeauna a fost foarte amabil și își găsea timp pentru a răspunde la întrebări, când oamenii i se adresau. În general, el era un om plin de umor și prietenos, care se bucura de prezența unor prieteni buni. Datorită evoluției sale ca om bipolar, el nu a trăit într-un cuplu și n-a avut familie. La obișnuita întrebare referitoare la această temă, el răspundea binevoitor de vesel că de fapt el era căsătorit cu întreaga omenire.

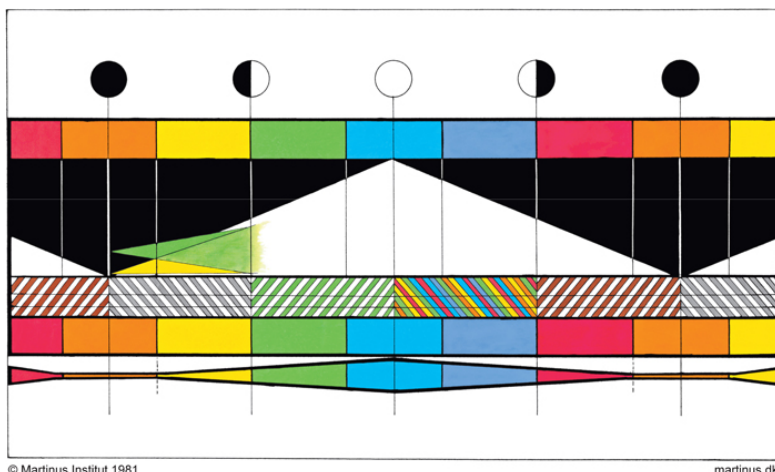
Martinus a locuit în micul său apartament de la etajul întâi al Institutului până la moartea sa în 1981. Dar „Scopul” lui trăiește mai departe – și se bucură de un interes mereu crescând printre căutătorii spirituali ai adevărului în numeroase țări din toată lumea.

Pentru că în perioada accesului său în lumea paralelă, capacitatea lui de exprimare în scris era oarecum limitată, el a desenat ceea ce văzuse acolo, și astfel au apărut cele de peste 101 de simboluri. Este interesant de analizat câteva din ele.

Reîncarnarea

Reîncarnarea este un cartof fierbinte de care toate religiile creștine se ferească. Dar să vedem ce spune Martinus despre această speță existențială.

Explicația simbolului nr. 17 - Reîncarnare, cicluri și anotimpuri, se referă la modul cum

evoluția e ciclică și continuă. Martinus ia ca bază ciclicitatea în natură, în care anotimpurile se succed ritmic și continuu.

Simbolul exprimă diferitele apariții ale principiului ciclului. Cele patru sub-principii pe care le cunoaștem ca anotimpurile anului fac parte din acest principiu. Iarna este epoca întinericului și a frigului, unde viața sau Natura se manifestă minim. Primăvara aduce lumină și căldură, făcând

ca toată viața din natură să înceapă să înflorească și să crească. Vara, lumina și căldura culminează pe măsură ce viața se manifestă la maxim. Toamna, lumina și căldura scad, reducând astfel manifestarea vieții. Apoi iarna revine. Aceleași patru principii ale anotimpurilor pot fi văzute în ciclul de douăzeci și patru de ore, în ciclul vieții terestre și în ciclul cospiral cosmic.

Principalele detalii ale simbolului:

- Cercurile din partea de sus indică de la stânga la dreapta solstițiul de iarnă, echinocțiul de primăvară, solstițiul de vară, echinocțiul de toamnă și din nou, solstițiul de iarnă.
- Secțiunile orizontale din partea de sus și de jos arată cele șase regate ale ciclului spiral cu culorile lor specifice.
- Secțiunea cu dungi diagonale simbolizează domeniul principiilor anotimpurilor. Vedem aceste principii în ciclul anului, ciclul vieții terestre și ciclul spiral cosmic.
- Secțiunea cu fâșii gri indică iarna, noaptea, copilăria, precum și a doua jumătate a regnului animal și întregul regat uman real.
- Secțiunea cu dungi verzi indică primăvara, dimineața, tinerețea, precum și împărăția înțelepciunii precum și prima jumătate a lumii divine.
- Secțiunea cu dungi multicolore indică vara, amiaza, maturitatea, precum și a doua jumătate a lumii divine și împărăția fericirii.
- Secțiunea cu fâșii roșii indică toamna, seara, bătrânețea, precum și regnul vegetal și prima jumătate a regnului animal.
- Figurile galbene și verzi în formă de con orizontal indică dezvoltarea sentimentului și respectiv a inteligenței. Sentimentul intelectualizat este iubirea absolută, principala cheie de bază a universului.

Așadar în întregul Univers, indiferent dacă e privit macro sau micro, această ciclicitate este respectată riguros, dovadă a perfecțiunii Legilor Divine.

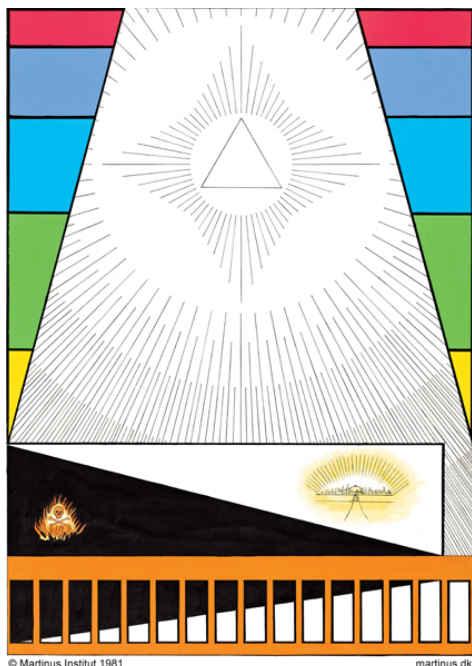
E interesant de văzut cum privește Martinus perioada de după "moartea" materială. Este clar că arât Martinus, cât și Rudolf Steiner sunt conștienți de faptul că între părăsirea lumii materiale și revenirea în aceasta, se desfășoară un proces menit să pregătească următoarea revenire a noastră în lumea materială.

Nu e nimic anormal ca noi, în starea de suflet liber, ajuns la un anumit stadiu evoluționist spiritual, să fim capabili să ne stabilim noul target pe care dorim să îl atingem în următoarea revenire a noastră în lumea materială.

Pentru a înțelege mai bine conceptele Cosmologiei lui Martinus, hai să mai vedem un simbol, cel care se referă la "iadul" și "raiul" prin care trecem după părăsirea vieții materiale.

Raiul și iadul

Și acesta este un concept la fel de fierbinte pentru dogmele religiei actuale, concept care definește noțiunea legată de existența raiului, dar mai cu seamă a iadului, locul în care se consumă "cantități industriale de zmoală" pentru purificarea tuturor celor care sub o formă sau alta au încălcat dogmele religiilor, care au nesocotit indicațiile prețioase ale celor care s-au substituit chiar și vremelnice, lui Dumnezeu, aici pe pământ. Deci vorbim de o judecată oamenească ce se substituie unei judecăți divine, judecată ce nu are ca scop pedepsirea, ci înțelegerea greșelii, fiind o decizie de prevenție, nu de retrogradare spirituală. Să vedem însă părerea lui Martinus despre rai și iad. Să nu uităm că nu există păcat, există doar "o greșeală" ce nu se pedepsește, "pedeapsa" nefiind altceva decât un ajutor primit pentru a înțelege ce s-a greșit.

Simbolul nr. 91 arată planurile spirituale pe care le experimentăm după moarte.

Culoarea portocalie din partea de jos simbolizează planul terestru, iar secțiunile verticale mici simbolizează natura ființelor, viețile oamenilor. Secțiunea albă simbolizează aspectele lor umane, iar secțiunea întunecată simbolizează aspectele lor rămase încă din regnul animal.

Cel mai îndepărtat la stânga vedem animalul și ființele umane primitive. În timpul evoluției de la stânga la dreapta, întunericul și aspectele animale scad treptat, iar ființa umană devine din ce în ce mai umană, devenind în sfârșit o ființă umană terminată, ceea ce este simbolizat prin secțiunea albă cea mai îndepărtată spre dreapta.

Imediat deasupra figurii portocalii vedem noțiunea de ființă umană plasată între o împărăție a cerurilor și un iad, acesta fiind prima sferă a lumii spirituale. Iadul este simbolizat de figura cu craniul și oasele încrucișate și flăcările în secțiunea neagră. Regatul cerurilor este simbolizat de orașul de aur din secțiunea albă.

Secțiunea albă a figurii care se află mai la dreapta simbolizează ființa umană perfectă care nu are în sine nici întuneric, nici aspecte animale, care cu o conștiință absolută de zi, trece direct în planul spiritual.

După prima sferă, ființa umană încă neterminată se deplasează înainte prin lumea spirituală. Secțiunile colorate (galben, verde, albastru, indigo și roșu) simbolizează ciclul regatelor spirituale prin care ființele trec înainte de a se renaște în planul fizic (portocaliu).

Să încerc să "traduc" semnificația simbolului. În viața materială, fiecare din noi abordăm forme diferite de raportare la etica divină, fiecare din noi respectăm mai mult sau mai puțin Legile Universului. Această raportare diferită ne imprimă un mod de viață diferit. Astfel, întâlnim o largă paletă de moduri în care privim viața noastră cotidiană.

Unii sunt religioși habotnici, alții asceți, iar alții se atașează de diferite forme de dependență. Unii vor fi oameni în viața cărora Legile Universului sunt jaloane de conduită, alții vor fi alcoolici, dependenți de droguri, criminali, afemeiați, etc., deci vorbim aici de o gamă largă de oameni.

Să luăm de exemplu un ascet. Acesta se situează în partea dreaptă a simbolului. După moarte, spiritul lui trece rapid în zona albă a dreptunghiului din simbol și după o scurtă staționare în zona de tranzit, își urmează drumul în "Împărăția lui Dumnezeu", unde se va pregăti pentru o viitoare reîncarnare în lumea materială.

Să luăm acum alt exemplu: un alcoolic. Acesta intră în zona de tranzit, în partea stângă a simbolului, în zona neagră. Acesta nu realizează că a părăsit corpul fizic și își dorește să continue viața care o dusese până nu demult, dar nu își dă seama că nu mai dispune de ajutorul corpului fizic care îi satisfăcea dorința de a bea. Pentru el se instalează o luptă între dorința de a bea și lipsa efectului băuturii. Pentru acest spirit se instalează o durere cumplită. Pentru el începe "iadul". Acest spirit va sta în această zonă de tranzit atâta timp cât îi este necesar să realizeze că a părăsit lumea materială și că este acum un spirit. Tot acest chin se desfășoară pe fondul derulării vieții sale anterioare, viață în care nu a fost capabil să se desprindă singur de viciul pe care l-a alimentat cu satisfacția de a bea. Acest spirit se va zbate în chinul generat de dependența de alcool până când ori realizează singur situația în care se află și își recunoaște greșeala, sau până când, total demoralizat, va cere ajutorul spiritului protector care îl va "decontamina" și îi va permite să își continue drumul.

De remarcat e faptul că spiritul protector a fost în permanență alături de el, dar nu a putut interveni decât în momentul în care i s-a solicitat ajutorul. Această zonă colorată în negru e însuși iadul de care vorbesc religiile.

Ca o concluzie, durata șederii noastre în "iad", după moarte, depinde doar de noi și nu este o pedeapsă pe care Sf. Petru o aplică celor ce după părerea lui nu merită să le deschidă ușa raiului.

Pentru mine e clar că populației creștinismului timpuriu nu li se putea prezenta simbolul lui Martinus, căci nivelul lor intelectual nu ar fi putut să ducă la înțelegerea procesului, și de aceea s-a recurs la o metaforă pe care bisericile a exploatat-o din plin, în beneficiul lor. Așa a apărut Dumnezeu răzbunător, crud și de neînduplecat, pentru care a pedepsi aspru, prin condamnarea la iad, a fost o obișnuință. NU, Dumnezeu e bun, e drept și își iubește creația. A ajunge în "iad", și cât vom sta acolo, depinde numai de noi.

Cine sunt autorii scenariului următoarei vieți?

Acum că am văzut două opinii, competente zic eu, Am văzut ce a susținut Rudolf Steiner, dar am și descifrat unele din simbolurile lui Martinus, cred că putem să identificăm autorii scenariului următoarei vieți din lumea materială.

O concluzie pertinentă ne îndrumă spre descoperirea că "autorii" scenariului următoarei vieți din lumea materială suntem chiar NOI înșine.

De fapt nu e dificil să descoperim acest secret. Odată ce spiritul a devenit liber, și după ce a ajuns în faza în care "amintirile" și emoțiile generate de ultima viață materială au dispărut, spiritul acum cu adevărat liber, intră într-o fază de analiză a ultimului scenariu, tot de el scris.

În această fază realizează dacă a urmat întocmai scenariul propus lui înșine și identifică dacă punctul terminus a fost atins, asta pentru a identifica nivelul spiritual pe care a reușit să îl atingă. E deosebit de important de a fi identificat acest punct, deoarece acesta va constitui punctul de plecare în noul scenariu.

Odată stabilit punctul de plecare, noi, vom stabili nivelul maxim pe care ni-l dorim să îl atingem în noua viață materială, asta bineînțeles, funcție de "ambitiția" fiecăruia. De ce spun asta? Un salt mare spiritual implică o viață mai plină de greutate materiale pe care trebuie să le descifrăm și respectiv să le depășim.

Un salt spiritual mai mic implică o viață materială mai ușoară, deci o viață mai mult relaxantă, dar care totuși asigură un mic salt evolutiv.

Unii se pot întreba, care e situația celor care decid la un moment dat să se sinucidă. Ei bine, aceștia vor alege ca punct de plecare în noul scenariu, nivelul evolutiv avut în momentul în care au decis să se sinucidă. Aceștia vor trebui, în prima parte a viitoarei vieți, să înțeleagă faptul că decizia care o luase l-a împiedicat să își atingă țarghetul pe care și-l propusese. Un lucru e clar, nu există regres evolutiv, așa cum cred hindușii, nu există regres, ci doar progres sau nivel staționar.

Deci fiind stabilit punctul de "plecare" și cel de "sosire", pentru a finaliza scenariul, trebuie alese personajele care vor participa în piesa scrisă de noi. În primul rând trebuie aleși părinții. Pentru aceștia se organizează un casting. De fapt castingul e doar pentru a alege personajul ce va fi "mama" în spectacol.

Nu trebuie luată în derâdere ideea că Gabriel a venit la Maria să o întrebe dacă e de acord să fie mamă pentru Isus. Același lucru se întâmplă și în realitatea cotidiană. Spiritul alege o mamă și o contactează, energetic vorbind, asta pentru ca să o întrebe dacă poate să îi asigure condițiile evolutive pe care și le-a stipulat în scenariu. Acum, potențiala mamă, poate accepta, sau nu, pe motiv că nu e încă pregătită pentru a asigura spiritului condițiile stipulate în scenariu.

În cazul în care acceptă, spiritul se va reîncarna în făt și se va naște. În cazul în care mama refuză, va interveni un avort, iar spiritul își va căuta alți părinți. Deci avortul nu e o crimă, e doar un refuz.

Cu celelalte personaje implicate în scenariu, acestea sunt în general alese dintre spiritele ce fac practic parte din același "stol de spirite", spirite coexistente încă de la geneză. De fapt toți membrii "stolului" se ajută reciproc la evoluția lor spirituală.

Dacă un spirit "rămâne în urmă" evolutiv vorbind, acesta se desprinde de "stol" și se atașează la un stol mai puțin evoluat, după care își continuă evoluția împreună cu noul "stol". Similar, dacă un spirit evoluează mult peste media "stolului", acesta se poate desprinde de "stolul" de origine și se poate alipi de un alt "stol" mai evoluat.

Acum, având scenariu, având personajele, se trece la revenirea în lumea materială și "spectacolul" poate începe. La acest spectacol suntem și noi parte, iar în calitate de spectatori, avem posibilitatea de învăța unele lucruri utile nouă din ceea ce se desfășoară pe scena vieții.

Interesant e un lucru, noi ne alegem țara, comunitatea și anturajul în care ne punem în practică scenariul. De ce e importantă această decizie? Țara și comunitățile au karme proprii, karme ce vor influența dezvoltarea spirituală a celor care trăiesc în zonele respective.

Viața e un mister ciclic

Acum că ne-am lămurit cu autorii scenariului, cu interpreții și cu succesiunea actelor, nu ne rămâne decât să tragem o concluzie.

Pentru cei care în calitate de spirit, au ales un trup fizic, misterul se desfășoară sub ochii noștri, și cu toate că suntem interpreții unui scenariu, nu știm replicile, acestea făcând ca noi să avem uneori posibilitatea de a improviza replici. Dacă improvizațiile sunt reușite, asta vom vedea atunci când vom face analiza spectacolului, dacă nu vor fi pasibile cu scenariul, atunci vom fi nevoiți ca în viitorul scenariu să repetăm acele "acte" în care nu am fost capabili să respectăm scenariul.

Din acest punct de vedere viața e un mister, asta deoarece avem posibilitatea de a improviza. Improvizația depinde de nivelul la care am ajuns în înțelegerea a ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Un lucru aș vrea să îl reamintesc, în toată această pledoarie legată de viața ca un mister ciclic, nu trebuie să uităm un lucru: indiferent în ce fază ne aflăm, noi suntem o scânteie Divină.

Omul e o scânteie Divină

Conexiunea la Lumina lăuntrică ne înlesnește Cunoașterea, dincolo de ceea ce manifestă evidența din lumea vizibilă. Lumina lăuntrică are ca izvor scânteia divină cu care am fost dotați încă de la creație, scânteie divină care este infinită și nemuritoare. Dacă corpul fizic e muritor, spiritul este nemuritor, așa că odată cu părăsirea corpului fizic de către spirit, Lumina lăuntrică își continuă existența ei nemuritoare. La preluarea altui alt corp fizic, prin reîncarnarea spiritului, și acest corp fizic devine o sursă de lumină, datorată spiritului nemuritor. Am fost, suntem și vom fi o sursă infinită de lumină, conștienți sau nu de asta. Depinde doar de noi dacă "dorim", sau nu, ca și alții să o vadă și să se bucure de ea.

Suntem, cu toții, Ființe de Lumină, asta pentru că am fost creați "după chipul și asemănarea" cu Creatorul. Cu alte cuvinte, suntem ființe spirituale care trăiesc o experiență omenească.

Atunci când eram mici, cam până pe la vârsta de 7 ani, eram conștienți de faptul că posedăm această formă de lumină, chiar dacă nu o puteam exprima prin vorbe.

Încă de la o vârstă fragedă, această percepere, conștient sau nu, ne-a fost "blocată" de către o așa zisă educație a părinților și mai ales prin acțiunea societății care a creat un blocaj total asupra legăturii noastre cu noi înșine. Aici un rol deosebit l-au jucat religiile, care doreau să împiedice orice formă de "răzvrătire" a noastră împotriva puterii lor, putere ce și-o doreau a fi absolută.

Prin urmare, ni se induce convingerea că magia, feeria, miraculosul nu sunt reale; că prietenii noștri diafani, nevăzuți privirii lor, nu există cu adevărat; și că suntem ființe limitate, cu o singură viață pământească. Se exercită o presiune enormă, pentru a ne conforma acestui concept despre noi înșine, și în consecință, pierdem contactul cu potențialul nostru deplin, uitând că suntem Ființe de Lumină.

La ora actuală, mulți dintre noi ne trezim la adevărul a ceea ce suntem, deoarece trăim în

toiul unor prefaceri la scară vastă, în întreaga lume. Trebuie să accesăm această Lumină, nu numai cu scopul de a supraviețui, dar și de a ne dezvolta, de a ne extinde, atunci când facem saltul pe un nou nivel de conștiință, de ordin superior.

Mulți au tălmăcit greșit calendarul mayaș, 2012 nu a fost "sfârșitul lumii, a fost doar un start spre o dimensiune spirituală nouă a omenirii. Pământul a fost "îmbrăcat" cu o nouă energie, mai fină, energie ce nu a făcut altceva decât să trezească din amănzi spiritele ce ne-au împrumutat vremelnic actualele corpuri fizice.

Efectul e simplu de intuit. Ni s-a dat un termen de grație de a ne adapta noilor frecvențe. Unii au reușit adaptarea, alții au părăsit ringul pentru a se reîntoarce într-un alt corp fizic, perfect adaptat noilor energii, asta pentru a își putea continua evoluția.

Cum termenul de grație aproape a trecut, și cum Divinitatea a înțeles că nu renunțăm la tarele negativismului de "vorbă bună", atunci Universul a decis să facă el ceea ce trebuia să facem noi, adică o "epurare" la scară mare a celor care nu au înțeles că ne aflăm la porțile unei noi ere, porți ce nu pot fi deschise decât celor ce sunt conștienți că suntem scânteie Divină.

Cum însă scenariu unui nou "Potop" nu ar mai fi eficient, Universul a hotărât că o pandemie cu un virus, ar fi la fel de eficientă ca și anticul "Potop". Am fost martorii unei acțiuni de sortare la nivel de omenire. Pandemia trebuia să sperie pe nimeni, căci spiritul, care este o scânteie Divină, nu moare odată cu corpul fizic, care e de fapt sursa negativismului nostru, Spiritul nu moare, ci se va reîntoarce pentru a își continua evoluția.

Asemenea "sortări" nu sunt singulare, ele au fost multe în istoria omenirii. Unele au fost de o mai mare amplitudine, (Ex. Potopul, războaiele mondiale, etc.), altele s-au concentrat doar pe anumite zone geografice. Ele sunt ciclice, se repetă tocmai pentru a reseta nivelul de înțelegere a noastră asupra adevărului a cine suntem și de ce am venit aici pe pământ.

Pe măsură ce schimbările dinprejur se desfășoară în ritm accelerat, vom dori, cu siguranță, să ne putem încrede în propria abilitate de a simți ceea ce se petrece și să găsim care este reacția optimă.

Nu mai trăim într-o lume previzibilă, în care să ne putem bizui pe persoanele cu autoritate, din exterior, și să putem da crezare ideilor anacronice despre realitate. Trebuie să accesăm informațiile ce ne vor înlesni navigarea pe aceste ape tulburi, iar autoritatea supremă rezidă în atingerea conștiinței de sine ca Ființe de Lumină.

Conexiunea la această Lumină este cea care ne facilitează Cunoașterea, dincolo de ceea ce poate evoca lumea vizibilă; precum și cea care ne rafinează și extinde Vederea, dincolo de ceea ce dezvăluie lumea fizică, materială. Pentru a accesa această înțelepciune, ne putem da voie, pur și simplu, să ne reamintim că nu suntem limitați, așa cum ni s-a spus.

De fapt, suntem binecuvântați cu Putere și Grație Divină, din abundență, în virtutea unei simple cereri, susținută de dorința noastră de a ne reîntoarce la armonia Universului.

Nimic nu este mai util, în această perioadă, decât să ne întoarcem la armonia cu natura, cu plantele, cu animalele și cu oamenii din jurul nostru. Nimic nu e mai important decât să reînvățăm să ascultăm cântecul păsărilor, să auzim din nou susurul pâraielor de munte, să megem desculți prin iarbă și să îmbrățișăm copacii. Când vom redobândi aceste frumuseți, vom putea fi siguri că nu vom fi "înlăturați" prin trierea la care asistăm.

Practica zilnică a acordării la frecvența acestui potențial colosal, a comunicării cu el și a dăruirii de sine, deschide poarta prin care ne putem revendica adevărata noastră identitate; dând, astfel, curs chemării, întrucât a venit timpul de a transforma Pământul într-un Tărâm al Beatitudinii.

Am fost, suntem și vom rămâne ființe de Lumină, având datoria să o resfrângem și asupra celor din jurul nostru, așa că, în consecință, putem liniștiți să ne considerăm creatorii propriului scenariu pe care îl punem în scenă cu ocazia fiecărei reveniri a noastră în lumea materială.

Da, viața e un mister, un mister ciclic care ca singur scop evoluția noastră. Să nu uităm că evoluția noastră spirituală este continuă, asta până când planeta noastră nu va mai reuși să ne asigure condițiile necesare evoluției noastre, moment în care vom alege o nouă planetă care ne va putea oferi condițiile continuării evoluției. Și nu uitați, spiritul nostru nu are termen de expirare.

Deci ... să ne vedem cu bine și în viețile pământești viitoare.